

[Grethe Philip]

om sine tanker. Det gør det jo lidt sværere at stemme for redegørelsen. Vi har nu alligevel besluttet, at vi vil stemme for dagsordenen, fordi vi betragter det som et udslag af regeringens uvilje imod retsforbundets dagsorden og som et udtryk for, at regeringen ikke på dette tidspunkt vil fraskrive sig retten til indgreb.

Jeg gentager, at vi i det radikale venstre finder en storkonflikt ødelæggende, og vi opfordrer regeringen til hurtigt at tage et initiativ til at afværge den. Det radikale venstre er villige til at tage et medansvar, og vi har allerede i mit tidligere indlæg angivet, efter hvilke retningslinjer vi mener man skal finde frem til en helhedsløsning.

Jens Møller (KrF):

Blot nogle ord om vores stillingtagen til de forskellige dagsordensforslag.

Fremskridtspartiets, retsforbundets og VS' dagsordensforslag vil vi ikke kunne stemme for, ikke nogen af dem.

Tilbage er så socialdemokratiets dagsordensforslag, der tager finansministerens redegørelse til efterretning. Det har sådan set sat os i en lidt vanskelig situation, for vi er stort set enige i den målsætning, der er blevet skitseret i finansministerens tale her i dag, selv om jeg må give den radikale ordfører ret i, at meget at det, vi fik at vide, var ret intetsigende. Men dertil må nok siges, at det er forståeligt i den nuværende situation, da en for stor åbenhed måske kunne vanskeliggøre nogle vigtige forhandlinger, der foregår andetsteds. Derimod er vi lidt mere tvivlende over for regeringens evne og vilje til at gøre det nødvendige i den nuværende situation, men – og så igen på den anden side – vi må sige, at det, der gøres, er i den rigtige retning og dog bedre end ingenting.

Alt dette må føre til, at vi i hvert fald ikke kan stemme imod, men vi har på den anden side også svært ved at stemme for, så om vi stemmer for eller undlader at stemme, ja, det vil altså vise sig, når vi skal stemme om lidt. Vi kommer til at snakke lidt mere om det først.

Ib Christensen (DR):

Jeg har ikke så meget at takke hr. Glensgård for, men én ting kan jeg dog takke ham for: det var en helt usædvanlig krystalklar

tilkendegivelse af fremskridtspartiets synspunkter med hensyn til arbejdsmarkedets aftalefrihed. Arbejdsmarkedets parter skal ikke selv bestemme, folketinget skal afgøre tingene, sagde hr. Glensgård. Det er egentlig ejendommeligt at høre sådanne udtalelser fra et parti, der kalder sig landets næststørste arbejderparti, og som skilter med, at de er socialismens modstykke. Ikke ud fra nogen af de synspunkter er denne stillingtagen forklarlig, men den kan være forklarlig ud fra en almindelig ideologisk forvirrethed.

Så vil jeg sige til hr. Palle Simonsen og til hr. Ellemann-Jensen og til fru Grethe Philip, der ikke kunne støtte vores dagsorden, fordi de mener, at det forhindrer folketinget i at gribe ind, at det er klart, at det indebærer nogle indsnævring. Det indebærer nogle indsnævring i retning af, at kun hvis menneskers liv eller helbred trues, så kan og bør folketinget og regeringen gribe ind.

Jeg må sige til hr. Palle Simonsen og hr. Ellemann-Jensen og fru Grethe Philip, at hvis denne dagsorden bliver vedtaget, så ville parterne netop vide, at de ingen anden chance har end at blive enige, for ellers løber de risikoen for en storkonflikt med alt, hvad det indebærer af omkostningsbelastninger af virksomhederne og strejkekasser og lockout-kasser osv., som så må åbnes på vid gab. En sådan dagsorden ville simpelt hen tvinge arbejdsmarkedets parter til at blive enige, for der står ikke nogen og frelser dem og tvangsforlænger overenskomsterne, eller hvad man nu finder på at gøre. Derfor er det aldeles ikke udtryk for uansvarlighed, men netop for ansvarlighed, at retsforbundet stiller et dagsordensforslag som dette.

For hvad er det, der fratager arbejdsmarkedets parter ansvar for deres egne anliggender? Det er jo det, at folketinget og regeringen greb ind i 1975 og i 1977 og så helt åbenlyst også i 1979 med regeringens proklamation, allerede da den kom til, om en stram indkomspolitik i realiteten har besluttet sig for og ønsker en ultimativ politisk fastsættelse af lønforhold og arbejdsvilkår på det private arbejdsmarked og på arbejdsmarkedet i det hele taget.

Derfor kunne begge arbejdsmarkedets parter give høgene ret, både venstrefløjen i fagbevægelsen og højrefløjen i Arbejdsgiverforeningen, der var ingen omkostninger forbundet med det. Derfor så vi nogle vanvittige,